

1. søndag efter helligtrekonger 2018

I går var det helligtrekongers dag og derfor er det første søndag efter helligtrekonger i dag. Logisk nok. Det er også epifanid – altså åbenbaringstiden. Den tid, hvor mennesker fik Gud at se i Jesus Kristus. Det er julen og helligtrekongertiden sammenlagt, for det var jo da, at Gud åbenbarede sig i et menneske af kød og blod. I et barn i en krybbe i en stald ved Betlehem.

I dag handler vores tekster om dette mærkelige, at Gud er Skaberen, den højt ophøjede og Hellige, som har skabt himmel og jord og alt, som lever og ånder i himlen og på jorden, at denne almægtige Gud bøjede sig ned til sin jord for at være hos os, for at lægge sin egen velsignende hånd på os. Hvis der er noget, som er stort og forunderligt, så er det da det. Vi skal lovprise og takke Gud for den nåde, ikke bare i dag, men alle dage.

Vi har en tekst fra Markusevangeliet i dag, som vi kender lige så godt som juleevangeliet, for det er teksten om Jesus og de små børn, som vi bruger hver gang der er dåb i kirken. Ikke bare barnedåb, men alle dåb, også af voksne og kommende konfirmander, der ellers kan være ganske svære at bære rundt på og derfor må gå hen til døbefonten selv. Og disse store voksne mennesker, der kan gå hen til dåben selv, de bliver mødt med ordene om at blive båret hen til Jesus for at blive velsignet. For Gud er vi alle sammen små børn og bliver ved med at være det. Vi bliver aldrig dem, der skal bestemme over Gud. Hvis vi tror vi skal være det, så tager vi fejl. Vi skal tvært imod blive som børnene. Dem, der lader sig bære, belære og vejlede. Fordi de godt ved, at det er til deres eget bedste at høre efter, at blive ved dem, der passer på dem og elsker dem mest af alle. Deres forældre.

Instinktivt ved børn det. Selvfølgelig er de nysgerrige og prøver grænser af og bevæger sig i stadig større cirkler væk fra deres forældre, når de da ellers bliver opdraget til at være stærke, selvstændige individer, der gerne må udforske den verden, de er sat i – med de risici for skrammer og sår som det nu engang medfører. Men skræm sådan et barn og det løber straks hen til sine forældre. I sikkerhed. En god forælder trøster sit barn, beroliger det, puster på dets skrammer og sender det derefter tilbage i verden. En god forælder fratager ikke sit barn muligheden for at være i verden, fordi verden måske har vist sig at være et hårdt og farligt sted at være. For barnet må lære at begå sig i den verden. Og det kan det ikke, hvis det ikke må gå på opdagelse. Den gode forælder kan give slip på de rigtige tidspunkter.

Gud er en god forælder, Han er vores kærlige Fader. Vi mennesker har fået ansvaret for vores verden. Vi har fået lov til at udforske den fra bjergtoppene til havets dybeste slugter. Alt er lagt i vore hænder. Vi har givet dyrene navne. Vi har ansvaret for hinanden. Vi har også fået lov til at begå en masse fejl og dumheder, vi har fået lov til at falde og slå os, at brænde os på ilden. At mærke, at noget gør ondt, at noget er forkert at gøre. Hvor skulle vi vide det fra, hvis vi ikke fik lov at prøve? Og når verden skræmmer os, når vi bliver rådvilde og ikke ved, hvor vi skal vende os hen og hvad der er den rigtige vej at gå, når vi trænger til trøst, så skal vi komme tilbage til vores himmelske Fader og lytte til Hans ord ved Jesus Kristus. Og det er det, vi ofte glemmer. At vende hjem. At lade os trøste og opmuntre af Gud selv. I stedet tror vi os ganske alene og overgiver os til fortvivlelsen, vreden og sorgen. Vi glemmer at være Guds børn, fordi vi tror, at vi skal være Guds voksne. Dem, der ikke længere har brug for trøst og omsorg, dem, som ikke må græde og altid skal være dybt alvorlige. For livet er alvorligt.

Ja, vist er livet en alvorlig sag, men livet er også leg og latter og sang. Og det har aldrig været meningen at mennesker skulle gå gennem livet som urørlige stenstøtter. Læs jeres Bibel og I vil

finde mennesker i den, som ler og græder og bliver vrede og begår fejl og vender tilbage til Gud alligevel. Livet er en konstant vekslen mellem det vi kender, det traditionelle og det nye og anderledes. Og vi skal være tilstede i det liv med alt, hvad vi er som mennesker, med sind og med krop. Vigtigst af alt er, at vi forstår, at livet er givet af Gud, at verden er skabt af Gud. Han har givet os en forunderlig mulighed for at leve og opleve. Som Hans børn skal vi tage imod livet og verden med åbent sind og ikke som kræsne og utaknemmelige børn vrænge på næsen af, hvad vi har fået. Døden kan tidsnok komme og hente os, så lad os sætte pris på Guds gaver, mens vi lever.

Jesus kom selv til os som det nye og helt anderledes, men også som den lovede Messias, Kristus. Han, hvis komme var spået af profeterne århundreder før Kristi fødsel. Det stod skrevet at det skulle være sådan, og det blev sådan, fordi det var Guds vilje fra evighed af. Jesus levede selv med de gamle traditioner. Han blev omskåret på jødisk vis og frembåret i templet af sine forældre, anerkendt af et folk, Guds folk, som en af deres egne. Og dog var han fra Gud. Det evige og det jordiske samlet i et i Kristus, i Jesus fra Nazaret. Forstår vi det? Nej, for hvem kan forstå det? Men tager vi imod det? Ja, hvis vi ved Helligånden får åbnet vore hjerter, så tager vi imod det ord i tro, at Gud kom til os som et menneske. At den almægtige, evige Gud kom til sin menneskehed. Som et lille barn, der blev lagt i en krybbe på strå og halm, svøbt i fattige menneskers klude, elsket og beskyttet af en jordisk mand og kvinde.

Som børn af Gud skal vi række ud efter Ham, efter Hans ord og Hans velsignelse. Vi møder Gud i Jesus Kristus. Vi skal tage imod ham og lukke ham ind i vore liv og vore hjerter. Derfor må vi være som børnene, nysgerrige, modige og altid parate til at vende tilbage til vor Fader i himlene, når verden bliver for skræmmende og for vanskelig at forstå. Vi skal læse i vores Bibel, vi skal læse til trøst, til opmuntring, til hjertets fred og sindets ro, at vi er elskede, at vi er velsignede, når vi holders os til Jesus. Og så kan vi gå ud i verden og leve, som vi skal, efter Guds vilje.
Amen.